

JO NO 'M VULL PAS CASÀ

(Avuy fos.... y demà festa....)

Cuant jo veig ta llibertat
y 'l bon humor que pasejas,
tinch rabia de 'l meu estat;
malehiexo 'l ser casat
y de solter tinch envejas.

¡Qui hi ha, mes ditxós que tú!
si acás pasas la nit rasa
no trobas may á ningú
que 't cridi ni fasi 'l *bá*
cuan j' has arribat á casa.

Jo, si surto alguna nit
(que, si no vull crits, es rara)
cuan arribo per 'ná 'l lit
la dona 'm don' algun crit
y de *tres Deus* fá la cara.

Tú, 't despullas aviat
y 'l 'ná per ficarte al lit,
deixas 'l llum apagat
sens' por de 'ser revetllat
á cap hora de la nit.

Jo deixo encés 'l *llumet*,
lo que no m' agrada gaire,
tot perquè 'l cap d' un ratet
al costat hi ha un '*ucellet*
com la cigala cantaire.

Y ab un *solo* d' aquells seus
'm comensa á fé' aixecá,
y después de renegá
sols me puch escalfá 'ls peus
perqué 'm tinch de passeijá.

Aixó sols ho puch fer jo....
perque *ella* no 's 'xecaria;
li tinch consideració....
perqué está com un turró
y potsé' 's refredaría.

Tú, 'l arribá 'l demati,
te trobas ben descansat
perqué has pogut ben dormi,
y rés hi han tingut que di
si t' hi has girat de costat.

Jo no; cuant arriba l' hora
me tinch d' aixecá' igualment
per aná á buscá pá á fora,
tant si la son 'm devora
com si 'm trobo malament.

Un solté, magre ó be grás,
de 'l lit tria 'l lloch que vol;
no es per ningú un *embarrás*;
tant si vol estirá un brás
com si está com un cargol.

Pro un casat, no; te sa *plassa*
y alli ha de quedarse quiet;
y si la *pareja* es grassa,
es clar, com que pesa massa
jugan á *devallanet*.

Y ell, si aixó vol evitar
de 'nar ab ella 'n 'l fons,
poch á poch se ha d' apartar
ó sempre s' ha de posar
sota d' ell alguns *tascóns*.

Per 'ró sols he desitjat
'l torná al estat primer;
¡malhaja lo ser casat!

per está' ab tranquilat
sols 's pot esser solter.

Creume Joan, no t' emboliquis;
fuig sempre del matrimoni
y ab las donas no t' hi fiquis
perque totas, *tiquis-miquis*
valen tant com 'l dimoni.

Aixis s' esplicaba, un dia,
un casat qu' ab mi parlaba
y que jo, atent escoltaba
com qui sent la *lletania*.

Jo, li donaba la rahó,
perque, en efecte, la té;
no hi ha rés com ser solté....
pro ser solté com soch jo;
sense tenir *relacions*
ni están lligat ab cap dona;
ab totas parla' una estona
y fora satisfaccions.

¡Que vol di aixó d' estimá!
¡si es sols una tonterial...
la questió es pasar un dia,
y d' avuy, vindrá demá;
¡fora, fora, aquesta nota
que se 'n diu esser cassat...!

¡Ay Jan, com t' has enredat!....
¡¡si t' ha sentit la xicota...!!!

J. Ros B.

VENTATJES DEL MATRIMONI

(ARTICLE SEMI-SERIO)

Es cosa sabuda que l' origen del matrimoni se remonta als primers dias de la Creació. Deu criá l' home y la dona, donántlosli la seva benedicció y digué: «*Creixeu y multipliqueuse.*»

Sentat aquest preceden, 'm proposo demostrar 'ls solters—per quins parlo—que lo matrimoni s' establi ja en época molt remota y, está tan ben cimentat, que, no ha pogut 'l temps fer cambiar aquesta unió perpetua del home y la dona lliures.

Jo, com á bon casat, ayment com 'l que més, de la meva mitja taronja, tinch de confessar que *ojalá* m' hagués casat més aviat, puig, faria més temps que 'm trobaria 'l paradís.

¿Qué, s' enriuen? Donchs vostés també s' hi deixarán caurer.

Qué, ¿prefereixen, la mort d' un calavera, á las ventatges del Matrimoni?

No. Tots optarán per lo últim, per los molts atractius que té la vida de casat. Vostés no ignoran que Jesucrist vá elevar lo matrimoni á la categoria de sacrament. Y per lo tant, sent un llas sagrat, es cosa molt seria y formal. Contribueix á la propagació de la especie humana. Constituix la base principal de la familia, que ho es, á la seva vegada, de la Societat, evitant los perills que produhiria la comunitat de personas de diferent sexes y 'ls desordres consegüents si cada individu s' abandones als seus apetits sensuais.